

David Baldacci

De schuldigen

A.W. Bruna Uitgevers

1

Als een schaduw kroop Will Robie naar een raam in een verlaten gebouw in een land dat op dit moment een bondgenoot van de Verenigde Staten was.

Iets wat morgen zou kunnen veranderen.

In de loop der jaren was Robie al heel vaak in heel veel andere landen in zijn eentje in een verlaten gebouw geweest, tactisch bij een raam gepositioneerd en met een wapen in de hand. Want normaal gesproken doodde je niet vanaf grote afstand met een scherpschuttersgeweer met een superieure telescoop en vernietigende munitie met allemaal mensen om je heen.

Robie was altijd een tactisch wapen geweest en zou dat altijd blijven. Strategieën voor de langere termijn waren het professionele domein van anderen, meestal politici. Dat waren trouwens ook goede huurmoordenaars, alleen werkten zij niet met kogels. Zij werden feitelijk omgekocht om wetten aan te nemen door mensen met meer geld dan goed voor ze was, en zij doodden veel meer mensen dan Robie ooit zou kunnen.

Hij keek naar de straat, vier verdiepingen lager: stil en verlaten.

Nou, dat zal niet zo blijven. Niet nadat ik heb gedaan waarvoor ik hiernaartoe ben gekomen.

Via zijn oortje kreeg hij een heleboel lastminute-informatie door, plus een verificatie van alle details van het 'executieplan', zoals het heel toepasselijk was genoemd. Robie nam het allemaal in zich op, zoals hij in het verleden al zo vaak had gedaan. Hij verwerkte de informatie, stelde een paar duidelijke vragen en ontving het bevel stand-by te blijven. Dat alles maakte deel uit van het professionele systeem, was allemaal 'normaal'; voor zover dat kan in een situatie waarin het eindresultaat de gewelddadige dood van een mens is.

Robie was nooit van plan geweest om mensen te doden op bevel van een kleine elite. Toch was hij hier en maakte hij onderdeel uit van een

valse-vlag-eenheid die een onduidelijke band had met een geheime dienst die wordt aangeduid met de drie letters die iedereen, van Bangor tot Bangladesh, onmiddellijk zou herkennen.

Hij was er langzaam in gerold.

Het was begonnen met de training waar hij eerst op papieren doelwitten schoot, daarna op lemen doelwitten en ten slotte op poppen die verrassend realistisch bloeden uit pakjes geribbeld karton die verstopt zaten in de torso's en hoofden. Wanneer het plastic vlees en het Hollywood-bloed precies waren overgegaan in echt vlees en echte bloedlichaampjes wist hij niet. Misschien had hij deze veranderingen onbewust genegeerd. Maar het was waar dat hij nooit achterom had gekeken en nooit had geprobeerd te achterhalen hoe hij hier eigenlijk was beland.

Hij had trekkers overgehaald, met messen gezwaaid, zijn vuisten en vingers, zijn benen en ellebogen gebruikt, en zelfs met zijn hoofd bepaalde bewegingen gemaakt, en daardoor het leven van heel veel mensen beëindigd zonder ooit de reden voor deze acties ter discussie te stellen.

Moordenaars in dienst van de overheid die vragen stelden waren niet populair. Sterker nog, over het algemeen waren ze werkloos. Of, nog waarschijnlijker, dood.

De laatste tijd was hij wel vragen gaan stellen. En daarom was hij nu minder populair dan vroeger bij de instantie waarvan de eerste letter van de afkorting een C was en de laatste een A. De middelste letter stond voor *intelligence* - wat niet alleen geheime informatie betekent, maar ook intelligentie - en daar was volgens Robie soms een schrijvend gebrek aan.

Hij verdrong deze gedachten, want vanavond moest hij weer een trekker overhalen.

Hij pakte een nachtkijker en bekeek het smalle gebouw voor hem. Anders dan het gebouw waarin hij zich bevond, was dat niet verlaten. Binnen waren heel veel mensen, mensen met meer wapens dan hij. Maar ach, hij had er maar één nodig. Er zaten vierentwintig ramen in de gevel tegenover hem, vier op elk van de zes verdiepingen. Hij concentreerde zich alleen op het tweede raam van links op de tweede verdieping, waarop in zijn verbeelding een doelwitroos was geschilderd.

Nu waren de gordijnen voor dit raam gesloten, maar dat zou moeten veranderen. Robie was wel goed, maar hij kon niet iets doden wat hij

niet kon zien. En op dit moment zouden deze katoenen gordijnen van een paar millimeter dik net zo goed vijf centimeter dikke platen polycarbonaat met een laag kevlar ertussenin kunnen zijn.

Hij keek op zijn horloge: nog vijf minuten.

De eerste vierehalve minuut zou een eeuwigheid lijken, maar de laatste dertig seconden zouden als een ademdeug voorbij zijn, een heel snelle zelfs. Bij normale mensen zou er nu een golf adrenaline door hun lichaam schieten, maar Robie was niet normaal. Zijn hartslag zou zelfs vertragen, niet versnellen. En zijn gezicht zou zich ontspannen, niet verstrakken.

Hij stak zijn linkerhand uit en raakte het al in elkaar gezette, op maat gemaakte langeafstandsgeweer aan dat nog gedeeltelijk in de sporttas lag. Zoals gebruikelijk bij dit soort wapens was het een vrij licht geweer, en de subsonische kogel zat al in de kamer. Hij zou maar één kans krijgen om één kogel af te vuren, meer had hij ook nooit nodig gehad. Hij klopte zacht op het houten raamkozijn; zelfs een huurmoordenaar in overheidsdienst had af en toe een beetje geluk nodig.

Hij kende de achtergrond van de man die hij vanavond zou doden en die leek op de achtergrond van veel anderen wier leven hij had beëindigd. De belangen en doelen van het doelwit lagen niet op één lijn met die van de Verenigde Staten, die een bondgenootschap waren aangegaan met rivaliserende - maar al even barbaarse - groeperingen die de uitschakeling van deze persoon vereisten. Waarom ze dat niet gewoon zelf deden, was een goeie vraag. Robie had die vraag echter nooit gesteld, om de eenvoudige reden dat hij geen antwoord zou hebben gekregen.

Dus waren hij en zijn geweer hiernaartoe gestuurd om het te doen, in het belang van de nationale veiligheid. Daarmee leek elke dood gerechtvaardigd te kunnen worden - waar dan ook, wanneer dan ook.

De afgemeten stem klonk weer in zijn oortje: 'Doelwit alleen in de kamer, plus de twee bodyguards en het dienstmeisje. De gordijnen worden over drie minuten geopend.'

'Volledig bevestigd?' vroeg Robie, omdat hij niet op verrassingen zat te wachten.

'Volledig bevestigd.'

Robie keek achterom, naar het raam dat zijn ontsnappingsroute was. Het leek niet echt op een goede ontsnappingsroute, en dat was het eerlijk gezegd ook niet, maar hij had slechtere overleefd. Vanavond was

hij gewoon een schaduw. Schaduwen waren moeilijk te vangen, en nog moeilijker te doden.

Hij keek op zijn horloge en zette hem gelijk met de resterende tijd die hij zojuist te horen had gekregen. *Aftellen tot rust*, zei hij tegen zichzelf. *Aftellen tot de moord*, voegde hij eraan toe.

Het raam waar hij voor geknield zat, was al een paar centimeter omhooggeschoven. De vensterbank zou zijn steunpunt zijn. Hij haalde het geweer uit de sporttas en stak de loop door de opening tot hij niet meer dan zeven centimeter naar buiten stak. Robie had een dikke felrode streep op de loop getekend: tot daar mocht de loop naar buiten steken.

De avond was donker en het omgevingslicht zwak. De aanval was, hopelijk, onverwacht. Iemand moest wel uitzonderlijk goed zijn om de donkere metalen loop te zien, maar de andere kant was lang niet zo goed als hij. Daardoor had hij het leegstaande gebouw binnen kunnen gaan van waaruit hij een onbelemmerd uitzicht had op het huis van het doelwit. Bij de Russen of de Iraniërs zou hem dat nooit zijn gelukt.

Precies op het aangegeven moment gingen de gordijnen uit elkaar. Het was een eenvoudige beweging die in de hele wereld miljoenen keren per dag werd uitgevoerd. Maar meestal deden mensen hun gordijnen overdag open, om het daglicht binnen te laten. 's Avonds sloten ze ze meestal om wat privacy te krijgen.

Dat was altijd het probleem bij een plan als dit. En Robie zou vrijwel meteen weten of dat probleem in een complete ramp veranderde.

Het dienstmeisje zette een stap naar achteren.

Robie dacht dat de vrouw even omhoogkeek, naar het gebouw aan de overkant. En het leek alsof ze te lang voor het raam bleef staan. *Ga weg*, dacht hij, in een poging deze boodschap naar de overkant van de straat en in haar hoofd te krijgen. Er waren heel veel moeite, geld en vakkundigheid voor nodig geweest om haar op de plaats te krijgen waar ze nu was, waar ze móést zijn om dit plan te laten slagen.

Maar als ze nu bleef staan, zou dat allemaal niet doorgaan. Dan zou zij sterven en niet de man voor wie ze werkte. Dan zou Robie hier voor niets zijn. Dan zou hij ook kunnen sterven, omdat de VS zouden ontdekken dat ze ook maar iets met hem te maken hadden. Zo was het nu eenmaal.

Even later liep ze weg en werd zijn uitzicht niet langer belemmerd.

Opgelucht ademde Robie langzaam uit en ontspande zijn spieren. Hij legde zijn rechterwang tegen de linkerkant van de kolf van koolstofvezel. Dankzij dit materiaal woog het geweer zes kilo in plaats van zeventien. En net als bij een vliegtuig, was gewicht cruciaal voor Robies taak: hoe minder gewicht hoe beter. Hij keek door het telescoopvizier dat op de Picatinny-rail was gemonteerd naar de enkele centimeters brede opening tussen de gordijnen. Door zijn vizier leek die opening wel honderd meter breed. Hij zou onmogelijk kunnen missen.

Er was een tafel te zien. Op de tafel een telefoon. Geen mobiele telefoon, maar een ouderwetse vaste telefoon met een spiraalsnoer. Deze telefoon zou over minder dan twee minuten overgaan. Het decor was opgesteld, de choreografie tot en met de laatste details uitgewerkt.

Ergens kon Robie niet geloven dat de man of zijn bodyguards niet hadden gezien hoe zorgvuldig alles was gearrangeerd. Tussen de iets geopende gordijnen door zag hij de bodyguards doen wat bodyguards deden: rondlopen, details controleren, proberen hun diepgewortelde paranoia lang genoeg te beheersen om hun werk te kunnen doen. Maar ze keken niet één keer naar het raam. En ze stonden er kennelijk ook niet bij stil dat de telefoon voor dat raam stond. Niet één keer.

Wat betekende dat het stomkoppen waren. Robies mensen hadden die handige waarheid allang ontdekt en daarom hadden ze niet eens geprobeerd deze mannen om te kopen. Ze waren het geld niet waard.

Robie ademde steeds langzamer, waardoor zijn fysiologische markers daalden tot een acceptabel niveau voor een schot als dit: *cold zero*. In werkelijkheid zou het echte schot niet moeilijk zijn. De smalle straat was inclusief de trottoirs amper dertig meter breed en daarom gebruikte hij de stillere subsonische kogel; dat was volkomen acceptabel voor een schot over zo'n kleine afstand. Zijn doelwit bevond zich één verdieping lager: ook geen probleem dus. Het was waar dat hij aan de overkant door glas moest schieten, maar op deze afstand had glas geen enkele invloed. Er was geen wind en er waren geen andere lichtbronnen die hem konden verblinden. Kortom, het zou een gemakkelijke moord moeten zijn.

Maar Robie had geleerd dat zoiets niet bestond.

De stem in zijn oortje zei twee woorden: 'Vee Eén.'

Dat was dezelfde term die piloten in de cockpit gebruikten. V-1 betekent dat de *takeoff roll* niet langer veilig kan worden afgebroken. Je zou de lucht in gaan, of je dat wilde of niet.

Hier was er echter een klein verschil, en dat wist Robie heel goed, net zoals degene aan de andere kant van zijn veilige lijn: *Ik kan deze missie beëindigen tot mijn vinger de trekker overhaalt.*

‘Dertig seconden,’ zei de stem.

Robie liet zijn blik weer even naar links dwalen, en naar rechts. Daarna keek hij alleen nog maar door zijn vizier, met zijn blik op de opening tussen de gordijnen gericht.

Kamer leeg, op het doelwit, twee bodyguards en het dienstmeisje na. Check, check en nog eens check.

‘Tien seconden.’

Het overgaan van de telefoon zou de katalysator zijn voor alles.

‘Vijf seconden.’

In gedachten telde Robie de resterende seconden af.

‘Het nummer wordt gebeld,’ zei de stem.

Dat gebeurde door een op afstand bediende computer, zonder dat er ook maar iemand in de buurt was.

Er kwam een man tevoorschijn tussen de gordijnen. Hij had een gemiddelde lengte en lichaamsbouw, maar dat was ook het enige wat gemiddeld aan hem was. Hij bezat, net als Hitler voor hem, het uitzonderlijke vermogen zijn volgelingen op te zwepen tot zo’n toewijding dat ze bereid waren tot elke wreedheid waar hij opdracht voor gaf. Dankzij dat vermogen werd hij beschouwd als een Categorie Alfa-vijand van een belangrijke, hoewel veranderlijke bondgenoot van de Verenigde Staten. Deze categorie werd alleen gereserveerd voor mensen die uiteindelijk een gewelddadige dood zouden sterven, doordat de Verenigde Staten de rol van mondiale sloopkogel speelden voor eenieder die trouw aan hen zwoer, hoe tijdelijk ook.

Robies vinger gleed naar de trekkerbeugel en vervolgens naar het echte V-1-punt voor hem: de trekker.

Hij zag beweging rechts van het doelwit, maar schoot toch: hij trok de trekker naar achteren met een snelle, afgemeten beweging zoals hij al ontelbare keren had gedaan.

Zoals zijn gewoonte was, bleef hij na de terugslag van de loop door zijn vizier naar het doelwit kijken, tot de kogel het einde van zijn baan had bereikt. Je wist alleen zeker of een moord geslaagd was als je die zág. Hij was al eens voor de gek gehouden, en dat zou hem nooit weer overkomen.

Het glas barstte, en de kogel sloeg in en ging daarna door het doelwit.

De man viel ter plekke neer, met de telefoonhoorn in zijn dode hand geklemd.

Nu was er aan beide kanten van de telefoonlijn geen levende ziel aanwezig.

Net toen Robie zijn blik wilde afwenden, verdween het doelwit helemaal uit zicht. En achter hem werd het kind zichtbaar - kennelijk de vage beweging die Robie had gezien op het moment dat hij schoot.

De kogel had de schedel van het doelwit doorboord en daarna nog voldoende snelheid gehad om het tweede, veel kleinere doelwit te raken en te doden.

Door zijn vizier zag Robie het meisje op de grond vallen, met het kogelgat precies in het midden van haar kleine borstkas.

Eén schot, twee doden.

Eén die de bedoeling was.

En één die nooit de bedoeling was geweest.

Will Robie pakte zijn spullen en ging er snel vandoor.

2

Robies ontsnappingsroute leidde door een raam op de derde verdieping tegenover de plek waar hij het schot had afgevuurd dat een volwassen man en een meisje had gedood. Hij sprong met zijn sporttas over de schouder en landde op het gravedak van het aangrenzende, drie verdiepingen hoge gebouw. Hij hoorde schoten en glasgerinkel.

De bodyguards vuurden salvo's af op het gebouw waarin hij zich had bevonden.

Toen hoorde hij nog twee schoten snel achter elkaar: *bang-bang*.

Het dienstmeisje had zojuist de twee bodyguards uitgeschakeld, dat hoopte Robie tenminste. Daarna kon ze ook maar beter maken dat ze wegkwam, want Robie hoorde al piepende banden op het asfalt.

Hij kwam ongelukkig terecht en de littekens van een oude wond op zijn arm trokken en scheurden open door de klap van de val. Hij sprong op, rende naar de deur en glipte naar binnen. Hij sprong met drie treden tegelijk de trap af. Hij verliet het gebouw en kwam in een steeg. Daar stonden twee geparkeerde auto's. In een ervan gooide hij zijn uitrusting en, behalve zijn ondergoed, al zijn kleren en zijn laarzen. De chauffeur van deze auto scheurde weg zonder zelfs maar naar hem te kijken.

Robie stapte achter in de andere auto, een ambulance. Achterin zat een man in een blauw verplegersuniform. Robie ging op de brancard liggen. De man legde een laken over hem heen en drukte een zuurstofmasker op zijn gezicht. De man injecteerde een vloeistof in Robies wang waardoor zijn gezicht opzwol en even later vuurrood werd; dat zou nog een halfuur zo blijven.

De ambulance reed weg, met sirene en zwaailichten aan.

Ze reden de straat in die parallel liep aan de straat tussen Robies schuttersnest en het gebouw van het doelwit.

Twee minuten later kwam de ambulance abrupt tot stilstand en werden de achterdeuren opengetrokken. Robie sloot zijn ogen en haalde oppervlakkig adem.

Er verschenen gewapende mannen. Eén stapte in en brulde iets tegen de man in het verplegersuniform. Deze antwoordde in zijn eigen taal, met precies de juiste hoeveelheid professionele verontwaardiging, en wees naar Robie. De man met het geweer bukte zich en bekeek Robies gezicht aandachtig. Daarna controleerde hij de infuuslijn en het zuurstofmasker en Robies gezwollen en vuurrode gezicht. Hij stelde nog een vraag, die de man in het verplegersuniform beantwoordde. Vervolgens stapte de gewapende man weer uit en gingen de deuren van de ambulance dicht. De ambulance begon weer te rijden.

Maar Robie hield zijn ogen dicht. Hij opende ze pas een halfuur later, toen de ambulance stopte naast een hek van prikkeldraad.

De man in het verplegersuniform tikte op Robies schouder, en verwijderde het infuus en het zuurstofmasker.

Robie klom naar buiten, met blote voeten stapte hij op de straat. Naast de ambulance stond een auto te wachten. Hij stapte in, kreeg kleren en schoenen, en kleeedde zich snel aan.

Een halfuur later zat hij in de lucht, in een springstoel achter in een Boeing 777 van UPS die hem als extra bagage aan boord had genomen. De jumbojet maakte eerst een scherpe bocht naar het noorden en daarna naar het westen, en begon aan de klim voor de lange vlucht terug naar Amerika.

Robie zat in zijn springstoel en haalde de beveiligde telefoon tevoorschijn die de man achter in de ambulance hem had gegeven vlak voordat hij uitstapte.

De boodschap stond voor hem klaar in de vorm van een sms: DOELWIT DOOD. OPERATIE SUCCESVOL EN VOLLEDIG AFGEROND.

Tja, dat eerste wist Robie al. Maar nu wist hij ook dat het dienstmeisje haar werk had gedaan en ook was ontsnapt. En hij wist dat de mensen die deze sms hadden verzonden nu probeerden om een positieve draai aan deze puinhoop te geven.

Hij typte een boodschap en drukte op Verzenden.

Maar in gedachten zag hij alleen het gezicht van het kleine meisje met de donkere krullen dat hij vanavond had gedood. Met opzet of niet, ze was en bleef dood. Niets, maar dan ook niets kon haar weer tot leven wekken. En hij wilde weten hoe het in hemelsnaam had kunnen gebeuren.

Het pingeltje gaf aan dat er een antwoord was op zijn vraag.

ONDUIDELIJK. ZIJN DOCHTER. BESCHOUWD ALS BIJKOMENDE SCHADE.

Bijkomende schade? Komen ze echt daarmee aan? Bij mij?

Zijn vinger bleef boven het toetsenbordje hangen. Robie had zin om een antwoord te schrijven waaruit zijn woede zou blijken, maar hij stopte de telefoon in zijn zak en leunde weer tegen de binnenwand van het toestel.

Hij wreef over zijn gezicht en sloot zijn ogen. Het leek wel alsof het gezichtje op zijn netvlies stond gebrand. Ze had verbaasd geleden over haar dood. En wie kon haar dat kwalijk nemen? Terwijl ze naar haar papa rende, hem zag sterven op hetzelfde moment als waarop zij ook stierf?

Ooit had hij bijna een kind gedood, maar toen had hij de trekker niet overgehaald. Dat had hem bijna zijn carrière gekost, en zijn leven. Maar deze keer, deze keer had hij het wel gedaan.

Hij opende zijn ogen en leunde naar voren toen het vliegtuig in een luchtzak terecht kwam en hij ruw heen en weer werd geschud. Hij draaide zich opzij en begon te kotsen. Dat had niets te maken met de turbulentie, maar alles met dat gezichtje dat een gat in zijn hoofd en zijn maag brandde.

Hij liet zijn hoofd tussen zijn knieën zakken. De stoïcijnse man die hij altijd was, die hij altijd moest zijn, was helemaal over zijn toeren en knapte, net zoals het littekenweefsel op zijn arm was geknapt.

Ik heb net een klein meisje gedood. Ik heb een klein meisje vermoord. Zij is dood door mij.

Hij keek naar zijn trekkervinger, naar het eelt dat was ontstaan door alle oefenkogels die hij in de loop der jaren had afgevuurd. Hij had zich afgevraagd wanneer en of hij zou weten dat het tijd werd hiermee op te houden.

Misschien wist hij dat nu.

Zijn telefoon pingelde weer. Hij pakte hem en keek naar het scherm.

BLAUWE MAN.

De enige andere mens - op Jessica Reel na, die een enkele keer zijn partner was - op wie Robie kon vertrouwen bij een instantie die nooit officieel zou erkennen dat ze zelfs maar bestond. Blauwe Man vertelde hem altijd de waarheid, of Robie die nu wilde horen of niet.

WACHT OP JE ALS JE BENT GELAND. DAN PRATEN WE.

Robie probeerde de betekenis achter deze paar woorden te achterhalen. Waar moesten ze over praten? Zijn klus zat erop. De operatie was afgerond. Het officiële antwoord op de zinloze dood van een kind was

'bijkomende schade'. Robie kon zich voorstellen dat die verklaring op een formulier werd genoteerd en dat dit formulier werd gearhiveerd op de plaats waar ze dat soort verslagen bewaarden.

Vandaag doodgeschoten in het buitenland door Will Robie: een megalomaan en een dochter van de genoemde megalomaan.

Hij zou een nieuwe opdracht krijgen, in de veronderstelling dat hij vergat wat hij zojuist had gedaan. Net als een cornerback die een lange *touchdownpass* heeft gegeven. Je schudt het van je af, je raapt jezelf bij elkaar en begint gewoon aan de volgende wedstrijd.

Alleen is daarbij niemand gedood.

In Will Robies wereld ging er *altijd* iemand dood.

Altijd.

3

Robie liep de metalen vliegtuigtrap af en stond, voor het eerst sinds een maand, op Amerikaans grondgebied. Hij keek recht voor zich uit en zag de man in een gekreukelde regenjas die naast het achterportier stond van de zwarte Chevrolet Suburban. Het was alsof hij een zwart-witfilm zag uit de tijd van de Koude Oorlog.

De auto's waren altijd zwart, het leek wel alsof het altijd Suburbans waren, en de mensen droegen altijd een gekreukelde regenjas, alsof ze zich verplicht voelden om aan het stereotiepe beeld te voldoen.

Robie liep naar de SUV toe en stapte in. Het portier ging dicht, de regenjas ging achter het stuur zitten en de Suburban reed weg.

Toen pas keek Robie naar rechts.

Blauwe Man keek naar hem.

In werkelijkheid heette hij Roger Walton, maar voor Robie zou hij altijd Blauwe Man zijn. Dat kwam waarschijnlijk door de kleur van zijn leidinggevende positie bij de Agency. Niet de hoogste positie, maar hoog genoeg zodat de Blauwe Man wist wat er allemaal, of bijna allemaal, speelde.

Zoals gebruikelijk droeg hij een blauw pak met een rode stropdas en een tabboord. Zijn grijze haar was keurig gekamd en zijn gezicht pas geschoren. Blauwe Man was een man van de oude stempel, elke seconde van zijn leven professioneel. Niets bracht hem van zijn stuk. Niets veranderde de ingesleten gewoontes van een lange carrière waarin het regelmatig noodzakelijk was een paar mensen te doden om het leven van vele anderen te redden.

Vergeleken met hem leek Robie wel een wandelend lijk. Hij had een vlucht van elf uur achter de rug, achter in een vrachtvliegtuig tussen op elkaar gestapelde dozen met door goedkope arbeidskrachten in verre landen gemaakte producten. Hij voelde zich niet professioneel, hij voelde zich helemaal niets.

Robie verbrak de stilte niet. Hij had niets te zeggen. Nog niet. Hij

wilde eerst horen wat Blauwe Man te zeggen had.

De andere man schraapte zijn keel en zei: 'Het is duidelijk niet allemaal volgens plan verlopen.'

Robie zei nog steeds niets.

Blauwe Man ging verder: 'De informatie klopte niet. Dat is daar vaak zo, zoals je heel goed weet. Maar we moeten aan de slag met wat we hebben. Het kind zou bij haar moeder zijn. De moeder heeft haar plannen blijkbaar op het laatste moment gewijzigd, zodat het dochtertje thuisbleef. Er was geen tijd om de missie af te blazen zonder dat onze infiltrant verdacht werd.'

Alles wat Blauwe Man zojuist had gezegd was volkomen redelijk, wist Robie, en volkomen waar. Maar daardoor voelde hij zich absoluut niet beter, zelfs niet een klein beetje.

Ze reden een hele tijd zwijgend door.

Ten slotte zei Robie: 'Hoe oud was ze?'

'Robie, je had het echt niet...'

'Hoe oud!'

'Vier,' antwoordde Blauwe Man. 'Ze heette Sasha.'

Robie wist dat ze jong was, dus dit was geen verrassing. Maar de braakneigingen en een overweldigend gevoel van claustrofobie sloegen net zo hard in als de kogel die hij twaalf uur eerder had afgevuurd. De kogel die de vierjarige Sasha had gedood.

'Stop.'

'Wat?' vroeg de chauffeur.

'Zet de auto stil.' Robie zei het niet met verheven stem, maar vlak en rustig. Toch klonk het dreigender dan wanneer hij het bevel had geschreeuwd en met een MP5 had gezwaaid.

De chauffeur keek in de achteruitkijkspiegel en zag Blauwe Man knikken.

De chauffeur reed de vluchtstrook op en zette de SUV in de parkeerstand.

Robie had het portier al geopend terwijl de Suburban nog uitrolde. Hij stapte uit en begon over de vluchtstrook te lopen.

Blauwe Man boog opzij en trok het portier dicht. Hij keek naar de chauffeur, die nog steeds via de achteruitkijkspiegel naar hem keek en kennelijk op een bevel wachtte, misschien wel om snel te gaan rijden en Robie te overrijden.

'Rijd maar gewoon over de vluchtstrook achter hem aan, Bennett. En

doe je alarmlichten aan. We willen geen ongelukken.’

Dat deed Bennett en de auto reed langzaam over de vluchtstrook achter Robie aan, terwijl auto’s en vrachtwagens langs hen heen raasden.

‘Hopelijk ziet de politie ons niet,’ mompelde Bennett.

‘Als dat gebeurt, regel ik het wel,’ zei Blauwe Man onbewogen.

Robie liep langzaam, met gespannen spieren. De opengescheurde huid op zijn arm deed verschrikkelijk pijn, alsof hij een haal met een Ka-Bar-mes had geïncasseerd. Een tijdje geleden had hij te horen gekregen dat hij een huidtransplantatie nodig had. Het leek erop dat dit inderdaad zo was.

Hij sjokte door en werd bijna omvergeblazen door de harde wind; zijn voeten voelden onbeholpen, zijn zintuigen waren verdoofd. Maar hij had ook al bijna zesentwintig uur niet geslapen, was zojuist een groot aantal tijdzones gepasseerd en had ook last van een jetlag.

En hij had een kind gedood.

Hij keek niet op of om. Hij reageerde niet toen een aantal bijna veertig ton zware vrachtwagens met honderd kilometer per uur langs hem heen raasden, zodat zijn jas om zijn lichaam sloeg.

De suv was Robie al vierhonderd meter gevolgd toen hij er weer naartoe liep en instapte, en Bennett de snelweg weer op reed.

‘Waar is Jessica?’ vroeg Robie.

‘Ze heeft een opdracht in het buitenland,’ zei Blauwe Man.

‘Wanneer is ze terug?’

‘Dat duurt nog wel even.’

Robie keek naar buiten. Hij moest hierover met Jessica Reel praten. Zij was de enige die kon begrijpen wat er allemaal in hem omging. Zelfs Blauwe Man kon dat niet.

Maar er was nog iets anders. Iets wat zo snel mogelijk gedaan moest worden. Dat voelde hij in elke porie in zijn huid, in elke geprikkelde synaps in zijn hersens. Hij zei: ‘Ik moet het veld weer in. Snel. Maakt niet uit wat je hebt, ik moet het doen.’

‘Ik weet niet zeker of dat wel verstandig is.’

‘Ik moet de trekker weer overhalen,’ zei Robie terwijl hij Blauwe Man strak aankeek. ‘Ik moet het doen. Je hebt vast wel iets wat meteen gedaan kan worden.’

Blauwe Man schraapte zijn keel weer. ‘We hebben inderdaad een missie die afgelast leek, maar nu weer actueel is.’

‘Ik doe het.’

‘Je weet nog niet eens wat het is.’

‘Dat maakt niet uit. Ik doe het.’

Blauwe Man ademde zacht uit en trok zijn stropdas recht. ‘Weet je zeker dat het niet beter zou zijn om...’

Robie bracht zijn hand omhoog en deed met zijn trekkervinger net alsof hij een trekker overhaalde. ‘Dit is wat ik doe, meneer. Als ik dit niet kan doen, ben ik niets. Ik moet weten dat ik het nog kan.’

‘Dan krijg je de briefingdocumenten morgen.’ Blauwe Man zweeg even. ‘Hoewel het ontzettend tragisch is wat er is gebeurd, was dat niet de enige reden dat ik je wilde spreken.’

Robie keek hem weer aan. ‘Wat was de andere reden dan?’

‘Die is persoonlijk.’ Hij keek naar de chauffeur. ‘Bennett? De ruit als-
jeblieft.’

Bennett drukte op een knop op het dashboard, waarna er een ruit van een paar centimeter dikte omhoog schoof totdat die het voorste en achterste gedeelte van elkaar scheidde.

‘Persoonlijk?’ vroeg Robie. Hij had niets persoonlijks als Jessica Reel in orde was.

Maar nee, dat klopte niet.

Hij verstijfde. ‘Julie? Is er iets met Julie?’

Julie Getty was een meisje van vijftien dat een tijdje geleden op een bijzonder gewelddadige manier Robies leven was binnengekomen. Ze waren allebei bijna gedood toen de bus waarin ze zaten explodeerde. Julies leven was meer dan eens in gevaar geweest als gevolg van haar connectie met Robie, en met Jessica Reel. Als haar iets was overkomen...

Blauwe Man had zijn hand al opgestoken. ‘Juffrouw Getty maakt het uitstekend. Dit heeft niets met haar te maken.’

‘Dan snap ik niet wat je met “persoonlijk” bedoelt. Buiten hen heb ik...’

Blauwe Man viel hem in de rede. ‘Het gaat om je vader.’

Robie probeerde zich op deze woorden te concentreren. Dat lukte niet. Hij zag alleen een gezicht dat voor het gezicht van Blauwe Man schoof.

Het gezicht van zijn vader.

Een hard, meedogenloos gezicht dat Robie nooit, maar dan ook nooit had verwacht weer te zien. Sterker nog, Robie had zijn vader al meer

dan twintig jaar niet gezien. Hij schudde zijn hoofd, in een poging herinneringen te verdringen, dingen waaraan hij al heel lang niet meer had gedacht. Maar nu, door wat Blauwe Man had gezegd, overvielen ze hem van alle kanten.

‘Is hij dood?’ Robies vader was nu op een leeftijd waarop hij kon sterven aan een hartaanval of een beroerte.

‘Nee.’

‘Wat dan?’ vroeg Robie op scherpe toon. Hij baalde ervan dat Blauwe Man niet gewoon vertelde wat er aan de hand was. Dat was niets voor hem. Normaal gesproken was Blauwe Man beknopt en to the point. En daar had Robie nu behoefte aan.

‘Hij is gearresteerd.’

‘Gearresteerd? Waarvoor?’

‘Voor moord.’ Blauwe Man zweeg, maar toen Robie niets zei, zei hij: ‘Ik dacht dat je dat wel zou willen weten.’

Robie wendde zijn blik af en zei: ‘Nou, dat dacht je verkeerd.’